

Kétségbeesve, mert végre mégis csak szólania kell, eltépi aztán a csend fátyolát.

Egyszerűen, hálásan mondja:

— Köszönöm, Ilona!

Az asszony feláll. Odamegy a férjéhez s amit hosszú évek óta csak Pityu és idegenek előtt, a látszat megóvásáért tett, most megteszi önként, jó szívvel, idegenkedés nélkül: odanyújtja a férjének a kezét. S a férfi csodálkozva érzi, hogy e kis kéz meleg, sőt viszonzozza a hálás szorítást. Alázatos hódolással hajol feléje és megcsókolja hosszan, szeretettel... S az asszony, hirtelen ösztönnek engedve, könnyű, anyáskodó mozdulattal simítja el a férfi haját, mely a homlokába hull neki is, mint a két fűnek.

Igen... most újra, nagy, mélységes melegséget érez a komoly, szomorú férfi iránt. De ez az érzés más, számára többet jelentő, mint a régi, lányosan félénk, fiatalasszonyosan heves szerelmek. Arra gondol, hogy ez a férfi, s talán minden férfi, éppen úgy anyára, vezetőre szorult, mint ez a két gyermek. Karjába ölti a karját, hozzásímul és lassan járkálni kezd vele a szobában.

A férfi a szokatlan gyöngédségtől álmodozó, elfogult hangon mondja ki hosszú évek szomorú s mégis reménykedő gondolatát:

— Hát mégis csak volna keresztutca a párhuzamos utcák között?!!

És csodálatosképen az asszony azonnal megérti, hogy a férje lelkében ez a kép alakult ki az együttélésükről. Komolyan bólint rá:

— Van, Ferenc... Mindig van... Csakhogy az emberek nem találják meg, mert... mert talán nem is akarják megtalálni... És azért küld az Isten kis gyermekeket, akik ártatlanok, igazságlátók és éppen ezért bölcssek... Ezek megtalálják az átjáró utat...

— Igen, de csak nagylelkű, nemes asszonyok merik követni őket!

— Na, attól is függ: ki haladt és hogyan haladt a másik utcán —
— tréfálkozik az asszony... És újra elkomolyodva teszi hozzá:

— Az a fő, hogy ezután együtt haladjunk... Mert nagy feladat vár reánk... Szép, nemes, de felelősségteljes!... Hála Istennek, az alap jó... De mégis óvatosan, vigyázva kell folytatnunk az építést... Ferenc — nekünk egész embereket kell nevelnünk a fiainkból!...

Szabó Mária.

IHLET.

*Van néha úgy, hogy rámszakad
A lélek, mintha fergeteg
Rázná meg dermedt keblemet.*

*Fölszáll a köd, a törpe lét
Recsegve tágul szerteszét,
S kibontom örök szárnyamat.*

*Egy metsző, ájult pillanat,
S ott lengek már a végtelen,
Acélosízű éteren.*

*Mellemből, mint áradt patak,
Zuhognak föl lázas szavak,
S az Ihlet szól: Megáldalak!*

Túrmezei László.